

ВІДГУК

**на автореферат дисертації Гіліна Євгена Олексійовича
«Адміністративно-правові основи впровадження інноваційних
технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування»,
поданої на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук зі
спеціальності 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове
право; інформаційне право**

Актуальність теми дисертаційного дослідження. Демократичний розвиток держави передбачає вдосконалення форм та методів співпраці органів державної влади й місцевого самоврядування з громадськістю, налагодження нових дієвих механізмів зворотного зв'язку, посилення громадського контролю за діяльністю посадових осіб органів влади та підвищення відповідальності останніх. Особливе значення це має на місцевому рівні, тому що саме там влада найбільш наближена до населення, з яким повинна тісно та плідно співпрацювати, створювати гідні умови для життя громадян та надавати якісні послуги. За умов правової невизначеності місця та ролі органів місцевого самоврядування в системі публічної влади країни, постійних, часто радикальних реформ, що перманентно відбуваються в Україні, виникають стимули до бюрократизації управлінського апарату, поширюються явища корупції та непрозорості діяльності органів і посадових осіб місцевого самоврядування в процесі вирішення місцевих справ. Це призводить до відчуження місцевого самоврядування від інтересів громади та пересічної людини. У цьому контексті особливого значення набувають питання, що присвячені удосконалення адміністративно-правових засад управління органами місцевого самоврядування. Саме тому, дисертаційне дослідження Гіліна Євгена Олексійовича на тему: «Адміністративно-правові основи впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування».

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами.

Дисертаційне дослідження виконане в межах Плану дій із впровадження Ініціативи «Партнерство «Відкритий Уряд» у 2016-2018 роках,

схваленого розпорядженням Кабінету міністрів України 30 листопада 2016 р. № 909-р, відповідно до Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні, схваленої розпорядженням Кабінету міністрів України від 01 квітня 2014 р. № 333-р, а також відповідно до Стратегії реформування державної служби та служби в органах місцевого самоврядування в Україні на період до 2017 року та плану заходів щодо її реалізації, схваленої розпорядженням Кабінету міністрів України від 18 березня 2015 р. № 227-р, та плану науково-дослідницької роботи Науково-дослідного інституту публічного права «Правове забезпечення прав, свобод та законних інтересів суб'єктів публічно-правових відносин» (номер державної реєстрації 0115U005495).

Мета дисертаційного дослідження полягає у тому, щоб на основі аналізу праць учених, чинного законодавства України та узагальнення практики його реалізації окреслити сутність та з'ясувати особливості адміністративно-правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування, а також запропонувати шляхи його вдосконалення.

Об'єкт та предмет дослідження сформульовані вдало і відповідають вимогам МОН України.

Обґрунтованість і достовірність наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації.

Високий ступінь обґрунтованості результатів дослідження зумовлений досить раціональною та внутрішньо узгодженою структурою дисертаційної роботи. Здобувач використав численні наукові праці фахівців з філософії, загальної теорії держави і права, теорії управління та адміністративного права, інших галузевих правових наук, в тому числі зарубіжних дослідників. Положення та висновки дисертації ґрунтуються на нормах міжнародно-правових актів, Конституції України, законодавчих та підзаконних нормативних актів, які визначають адміністративно-правові основи впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів

місцевого самоврядування.

Узагальнений в роботі теоретичний та нормативний матеріал аналізується з використанням виваженого методологічного апарату, який включає як загальнонаукові, так і конкретні наукові методи пізнання, зокрема: логіко-семантичний, порівняльно-правовий, метод документального аналізу, спеціально-юридичний, статистичний, структурно-логічний та інші методи пізнання процесів і явищ. Загалом, методи дослідження є цілком сучасними й обґрунтованими, що стало запорукою успішного вирішення поставлених дисертантом завдань.

Зміст дисертації в цілому характеризується досить високим теоретичним і науково-методологічним рівнем вирішення поставлених завдань. Чітко виражений теоретичний підхід, зокрема, вдало розроблені дефініції, класифікації і критерії дозволили автору аргументовано визначити власну позицію щодо багатьох дискусійних проблем адміністративно-правових основ впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування.

Наукова новизна одержаних результатів полягає, насамперед у тому, що дисертація є одним із перших у вітчизняній науці адміністративного права, в якому здійснено теоретичне узагальнення наукових праць учених, які досліджували проблемні питання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування, проаналізовано відповідну нормативно-правову базу та напрацьовано низку заходів, спрямованих на вдосконалення адміністративно-правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування.

На особливу увагу заслуговують наступні положення, висновки, рекомендації та пропозиції, що викладені в цій дисертації, які найбільш наочно демонструють її наукову новизну, теоретичну та практичну значущість:

- обґрунтовано, що для того, щоб механізм місцевого самоврядування у

своєму функціонуванню був ефективним та дієвим, відповідав нагальним умовам і обставинам суспільного розвитку, він повинен постійно вдосконалюватися. У свою чергу процес оновлення та поліпшення управління (підвищення показників його стабільності, ефективності, дієвості), адаптації і пристосування механізму даного управління до об'єктивно існуючих суспільних потреб і запитів, обумовлює необхідність впровадження у його функціонування інноваційних технологій (с. 93);

- визначено, що форми управління в діяльності органів місцевого самоврядування являють собою зовнішнє вираження практичної діяльності органів місцевого самоврядування, здійснюваної ними у порядку та межах визначених законодавством, з метою реалізації покладених на них завдань і функцій (с. 95);

- відзначено, що в управлінській діяльності органи місцевого самоврядування використовують досить широке коло методів, зокрема такі, як: планування; інформаційно-аналітична робота; надання дозволів, встановлення обмежень та заборон; координація; контроль правового виховання та роботи із кадрами тощо (с. 96);

- обстоюється позиція, що основними функціями механізму правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування є наступні: а) регулятивна; б) гарантуюча; в) комунікативна; г) освітньо-виховна; г) стимулююча; д) охоронна (с. 154);

- обґрунтовано, що завдяки правовим засобам процес впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування набуває цілеспрямованого та послідовного вигляду, через них забезпечується його законність та відповідність загально визнаним у державі і суспільстві цінностям (с. 156);

- визначено ряд важливих завдань, які необхідно вирішити на нормативно-правовому рівні з метою послідовного та результативного впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування (с. 180);

- наголошено на тому, що незважаючи на ряд проблем у сфері правового регулювання механізму впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування, не менше перепон на цьому шляху виникає через організаційні та суто людські фактори, зокрема невміння та небажання посадових осіб зазначених органів сприяти якісному оновленню форм і методів здійснення самоврядного управління (с. 180-191).

У дисертації сформульовано й інші цікаві та корисні положення та висновки.

Практичне значення одержаних результатів в теоретичній і практичній сферах обумовлюється тим, що сформульовані і обґрунтовані в дисертації висновки та пропозиції розширюють і поглиблюють існуючі знання про адміністративно-правові основи впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування.

Дискусійні положення та зауваження до дисертації.

Однак, як і при дослідженні будь-якої складної і нової теоретичної проблеми, в зазначеному дисертаційному дослідженні міститься чимало спірних, неузгоджених і не зовсім обґрунтованих положень, які можуть стати підґрунтям наукової дискусії і напрямами подальшої розробки даної проблеми. Зокрема:

1. Розкриваючи зміст основного питання представленого дисертаційного дослідження здобувачеві варто було приділити окрему увагу з'ясуванню змісту поняття «інноваційний проект». Така необхідність пояснюється тим, що запровадження інновацій у будь-якій сфері управління реалізується саме через створення інноваційних проектів.

2. Визначаючи можливі шляхи удосконалення правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування (с. 157-167) дисертанту необхідно було провести класифікацію інновацій, адже класифікація сприяє кращому розумінню масштабу та специфічних характеристик управлінської інновації, її

співвіднесення з іншими рішеннями, а також може бути застосована для вдосконалення технології її упровадження.

3. Досліджуючи сучасні форми та методи управління в діяльності органів місцевого самоврядування та місце серед них інноваційних технологій (с. 52-76) здобувачу варто було розглянути інноваційні інструменти управління, наприклад бенчмаркінг, який доцільно використовувати у програмно-цільовому управлінні, зокрема для розробки індикаторів досягнення цілей програм і проектів, взявши за основу закордонний досвід органів влади, вітчизняний досвід інших областей України, чи нормативні показники, розроблені органами виконавчої влади. Це дозволить порівняти рівень досягнутих результатів із запланованими, а також виявляти найкращі варіанти вирішення подібних проблем, на які спрямовано розробку програм і проектів.

4. На мою думку, автору необхідно було приділити окрему увагу стратегії впровадження інноваційних управлінських технологій в діяльності органів місцевого самоврядування.

5. Досліджуючи генезу розвитку управління в діяльності органів місцевого самоврядування та запровадження інноваційних технологій дисертанту необхідно було більше поглибитись у історію. Наприклад розглянути, як розроблялось це питання за часів існування СРСР, адже практично все законодавство України у зазначеній сфері, дісталось нам «у спадок» саме від Радянського Союзу.

Натомість висловлені зауваження носять характер побажань та не можуть суттєво вплинути на загальну високу наукову цінність рецензованої роботи та позитивну оцінку проведеного автором дослідження.

Повнота висвітлення результатів дослідження.

Основні положення та результати дисертаційного дослідження відображено в п'яти статтях, опублікованих у наукових фахових виданнях України, та двох статтях, що вийшли друком у наукових періодичних виданнях інших держав, а також п'яти тезах наукових повідомлень на науково-практичних конференціях.

Оцінка оформлення дисертації та змісту автореферату.

Автореферат дисертації відповідає її змісту та повністю відображає основні положення і результати дослідження. Дисертацію та автореферат оформлено відповідно до встановлених вимог Міністерства освіти і науки вимог.

Загальний висновок.

Наведене дозволяє зробити висновок, що дисертаційне дослідження «Адміністративно-правові основи впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування» виконане на належному науково-теоретичному рівні, є завершеною працею, в якій отримано нові науково обґрунтовані результати, що вирішують конкретне наукове завдання, яке має суттєве значення для науки адміністративного права, тобто за своєю актуальністю, новизною постановки та вирішенням досліджених проблем, теоретичним рівнем і практичною корисністю, достовірністю і обґрунтованістю одержаних результатів повністю відповідає вимогам Порядку присудження наукових ступенів, а її автор – Гілін Євген Олексійович – заслуговує на присудження йому наукового ступеня кандидата юридичних наук зі спеціальності 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право.

Офіційний опонент:

**головний науковий співробітник
відділу організації науково-дослідної роботи
Національної академії внутрішніх справ
доктор юридичних наук, доцент**

О.Ю. Дрозд

